

5 s. e. Trefaldighet 2019 - Ingemar Andersson (LFS)

Petrus och Paulus dag. Apostlarnas kallelse

Salme 112; Klag 3:22-33; 1. Pet 3:8-15; Luk 5: 1-11; II Joh 1: 35-51

Apostlarnas kallelse är rubriken över dagens texter, och vi hörde i episteltexten hur en av apostlarna tänkte om sin kallelse: *"Jag tackar honom som har gett mig kraft, Kristus Jesus vår Herre, för att han ansåg mig värd förtroende och tog mig i sin tjänst, jag som förr var en hädare, förföljare och våldsmän. Men jag mötte barmhärtighet därför att jag i min otro inte visste vad jag gjorde.*

Vår Herres nåd överflödade med tro och kärlek i Kristus Jesus. Det är ett ord att lita på och värt att tas emot av alla, att Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare – och bland dem är jag den störste!"

Så bekänner Paulus i dagens episteltext om sin kallelse till apostel. Han, som i vad han trodde var nit för Gud, för fram som en hädare, förföljare och våldsmän, mötte honom, Kristus Jesus, som kommit till världen för att frälsa syndare – också den störste av dem alla. Och Paulus skriver att detta, att han, den störste syndaren, mötte nåd och barmhärtighet, det skall vi ta som en förebild, som ett löfte om att ingen kan vara så usel, så syndig, att inte Herrens nåd och barmhärtighet skulle räcka till.

"Men jag mötte barmhärtighet, för att Kristus Jesus skulle få visa hela sitt tålmod först mot mig, som en förebild för dem som ska komma till tro på honom och få evigt liv." Paulus vill förklara, att kunde Herren Gud omvända en sådan som jag, då finns det nåd och barmhärtighet för vem som helst.

Och Gud kunde inte bara förvandla honom till en apostel i Herrens tjänst, utan till ett redskap som under årtusenden fått verka till välsignelse för millioner människor, som genom hans undervisning, tillsammans med Andreas, Simon Petrus, Filippus och Natanael kunnat bekänna: "Vi har funnit Messias – Kristus!"

Vi har funnit Messias

Vilken salig dag i en människas liv, vilken evighetsviktig dag, då hon kan säga: "Jag har funnit Messias, Kristus!" Det var så Andreas sa till sin bror Simon. Andreas och Johannes var de två lyckliga, som vid det här tillfället hade funnit Jesus. Och genast skyndade de vidare till andra med sitt glädjebudskap. Andreas fann Simon och förde honom till Jesus. Jesus fann Filippus och kallade honom att följa. Och Filippus följde kallelsen, och snart fann han i sin tur Natanael, som också kom till Jesus.

Det är alldeles uppenbart, att alla dessa med hopp och längtan hade väntat på den utlovade Frälsaren. Och nu hade de funnit vad de sökte. De hade hört Johannes döparens vittnesbörd när han såg Jesus komma gående: "Se Guds Lamm." När Johannes föregående dag sett Jesus komma, hade han sagt: "Se Guds Lamm, som tar bort världens synd." (1:29). Och de visste vad det innebar, att någon kallades för Guds Lamm. Det var inte så att Andreas och Johannes helt utan vidare följde en främling som kallade på dem, eller för att Johannes uttryckte sig som han gjorde. Lärjungarna kände Israels historia, de kände de heliga Skrifterna, Moses och profeterna, och de visste att med Guds Lamm menades den utlovade Frälsaren. Och nu hade de funnit honom: "**Vi har funnit Messias.**" Och när de andra hörde detta, eller mötte kallelsen från Jesus, så visste också de detta: "**Vi har funnit Messias.**"

Är detta också din bekännelse? Lycklig är du då, för då är du i samma lyckliga situation, som dessa Jesu första lärjungar. Då har du det som Paulus skrev till efesierna, sedan de kommit till tro, sedan de funnit Messias, innesluten i en salig och helig gemenskap med alla Guds barn genom alla tider, och med de ljusaste utsikter inför evigheten: *Genom Kristus Jesus, har ni som tidigare var långt borta kommit nära genom Kristi blod... Därför är ni inte längre gäster och främlingar, utan medborgare med de heliga och medlemmar i Guds familj. Ni är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv. I honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren, och i honom blir också ni sammanbyggda till en boning åt Gud genom Anden. Ef. 2.*

"Vi har funnit Messias."

Visst, de hade ju funnit Messias i den bemärkelsen, att de rent fysiskt hade sällskap med honom.

Men inte var det det de menade, när de vittnade att de funnit Messias. "*Vi har funnit honom som Mose skrev om i lagen och som profeterna skrev om – Jesus, Josefs son från Nasaret*", vittnade de.

Och detta berättade de nu för Natanael. Natanael blev först lite fundersam. Det var tydligt att Nasaret inte hade det bästa rykte, och därför undrade han om något gott kunde komma från Nasaret. Men då bad Filippus honom att komma och själv bli övertygad: "Kom och se." Och Natanael lydte kallelsen och överväldigades av det han fick höra:

Jesus såg Natanael komma och sade om honom: "Här är en sann israelit som är utan svek." Natanael frågade honom: "Hur kan du känna mig?" Jesus svarade: "Innan Filippus kallade på dig såg jag dig under fikonsträdet." Natanael svarade: "Rabbi, du är Guds Son, du är Israels kung!" Jesus svarade honom: "Du tror för att jag sade att jag såg dig under fikonsträdet. Större saker än så ska du få se."

De hade funnit Frälsaren och i honom frälsningen. De hade funnit honom, genom vilken syndernas förlåtelse, liv och salighet ges åt syndare. Det var detta de visste och förstod när de hörde Johannes säga, att han var Guds Lamm som tar bort världens synder. Och så hade de hört hans kallelse: Kom och se! Följ mig! Och de hade lyssnat och följt. Och därmed började ett nytt kapitel i deras liv.

Simon fick den här gången det namn som sedan skulle följa honom genom livet och genom den kristna kyrkans historia – Petrus: *"Andreas, Simon Petrus bror, var en av de två som hade hört vad Johannes sade och följt Jesus. Han fann först sin bror Simon och sade till honom: "Vi har funnit Messias!" – det betyder Kristus, den Smorde. Och han förde honom till Jesus. Jesus såg på honom och sade: "Du är Simon, Johannes son. Du ska beta Kefas" – det betyder Petrus.*

Kefas är ett arameiskt namn. Översatt till grekiska blir det Petros, som betyder "klippa". Och Petrus blev, genom att bygga på klippan Kristus en ledargestalt i lärjungakretsen och en klippa i de första kristna församlingarna. I Gal. 2:9 kallas Petrus för en av pelarna i församlingen i Jerusalem.

I en annan av texterna för dagen, när Jesus och lärjungarna befinner sig vid Caesarea Filippi, frågar Jesus lärjungarna om vem de tror att han är. Petrus svarar: *"Du är Messias, den levande Gudens Son."*

Då sade Jesus: *"Salig är du, Simon, Jonas son, för det är inte kött och blod som har uppenbarat det för dig, utan min Far i himlen. Och jag säger dig: Du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min församling, och helvetets portar ska inte få makt över den. Jag ska ge dig himmelrikets nycklar. Allt som du binder på jorden ska vara bundet i himlen, och allt som du löser på jorden ska vara löst i himlen."*

Det finns de, och då särskilt den romersk katolska kyrkan, som tolkar detta som att Petrus skulle vara den klippa som den kristna kyrkan är byggd på. Påven, som menar sig vara kristenhetens överhuvud, anser sig ju sitta på Petrus "stol", enligt legenden att Petrus skulle ha varit den förste biskopen i Rom. Men den som känner Petrus historia vet ju, att om Petrus personligen skulle ha varit den klippa som den kristna församlingen bygger på, då skulle församlingen vila på osäker grund.

Många olika erfarenheter i Jesu tjänst skulle Petrus få göra. Ibland skulle han rusa iväg i övermod, för att sedan djupt förödmjukas. Ja, när han en gång lovat att hans lärjungaskap skulle överträffa alla andras i efterföljelse, skulle han falla så djupt att han förnekade sin Herre. Men hans trofaste Frälsare upprättade sin lärjunge, sände honom en särskild hälsning efter sin uppståndelse och sände honom sedan på nytt ut att ha vård om den gode Herdens lamm och får.

Andra gånger fick Petrus i Jesu tjänst vistas på förklaringsberg, avlägga den klaraste bekännelse om Jesus, som vid Caesarea Filippi och på första pingstdagen, och till sist förhålliga sin Frälsare i martyrdöden och så ta i besittning det *"arv, som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna, och som är förvarat åt oss i himlen"*, som Petrus skriver om i sitt första brev. (1 Petr. 1:4).

Aldrig skulle Petrus ångra att han lydde och följde den gången Jesus kallade honom till lärjunge. Och så inte heller de andra lärjungarna. Även om den väg de nu skulle vandra i Jesu fotspår medförde mycken nöd och många prövningar, så skulle de i sin Mästares tjänst få göra samma erfarenhet, som den gången Jakob drömde i Betel, då han såg himlastegen med änglarna. Jesus anspelar på den händelsen i vår text.

När Natanael säger: *"Rabbi, du är Guds Son, du är Israels kung!"* svarar Jesus: *"Du tror för att jag sade att jag såg dig under fikonsträdet. Större saker än så ska du få se." Sedan sade han till honom: "Jag säger er sanningen: Ni ska få se himlen öppen och Guds änglar stiga upp och stiga ner över Människosonen."*

Från den dagen de hörde Jesu kallelse, hörde och lydde, började ett nytt liv för dem. Dels innebar det ju en stor förändring i det rent yttre, de lämnade sitt vardagliga yrkesliv för att vandra med Jesus under några år. Därmed fick hela deras liv en ny inriktning. De skulle inte längre kasta ut nät i Galileiska sjön, utan nu skulle de som människofiskare gå ut i världen med evangeliets not och dra människor till Guds rike.

Innan Jesus återvände till sin härlighet, förnyade han lärjungarnas uppdrag: *"Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt som jag befallt er. Och se, jag är med er alla dagar till tidens slut."*

Och så har Guds ord spridits över världen. Apostlarna gick, trogna sin Herres befallning, från Jerusalem, ut till de närmaste omgivningarna och sedan vidare till nya länder och folk. Och i deras spår har sedan andra förkunnare fortsatt.

Apostlarnas uppdrag var unikt. I dag kallar Gud inga nya apostlar, men han kallar genom sin kyrka på jorden nya män att träda i apostlarnas fotspår till att i det heliga predikoämbetet förkunna Guds ord. Och

där Guds ord förkunnas, så som vi har fått det i den heliga Skrift, så gäller för sådana förkunnare detsamma som Jesus sade till sina apostlar: *"Den som lyssnar till er lyssnar till mig."* (Luk 10:16). *"Inte är väl alla apostlar? Inte är väl alla profeter? Inte är väl alla lärare?"* frågar Paulus i 1 Kor 12:29. Nej, så är det ju inte, men även om man inte har fått ett särskilt uppdrag i den kristna församlingen, så har varje kristen den stora förmånen att som en Jesu lärjunge i ord och i liv få vittna om Jesus. *"Ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus"*, skriver människofiskaren Petrus långt senare till de kristna. (1 Petr.2:9). Den som blivit funnen av Jesus får, som de första lärjungarna gjorde, finna andra och säga människorna: *"Kom och se!"* (Joh. 1:46). Och det behövs ingen lång utbildning eller avlagd examen för att bli en Jesu lärjunge och därmed en människofiskare. Jesus tar emot syndare också i dag och gör dem till sina lärjungar. Kom och se! Och gå sedan och bjud andra detsamma.

"Vi har funnit Messias." Lycklig är du, om du har det som dessa lärjungar. Du har nåtts av Jesu kallelse. Genom Livets ord har du dragits till honom och blivit en Jesu lärjunge och efterföljare. Och därmed fick livet en ny inriktning. Inte på det viset som för dessa Jesu första lärjungar kanske, som innebar stora förändringar också till det yttre. Men din färd genom livet fick mål och mening. När tusenden och åter tusenden kämpar med tillvarons frågor, varifrån och varthän, kan du svara: *"Jag vet vem jag tror på."* 2 Tim. 1:12. *"För mig är livet Kristus och döden en vinst."* Fil. 1:21. Amen.